

Љиљана Поповић Анђић

ДВАНАЕСТ ПЕСАМА ДУШИ¹

1. НОСИ

Ову ноћ да бацам чини
дај оном ко вешто чара.

Треба ми неки обичан поглед,
јер се од праска тргнем,
а бодље ми се окрену у дупље
које
пробуђене
омекшају и поган
што олако даје жељени одговор.
А кад је изван дотицаја
са смешком признаје обману
и себи и превареној нежности.

Додир ми умртви.
Од искре коју он врца
и страст се спржи, пепелом ме обасипа.
На овај став
који премашује сваки стас
лепи се сужањски чичак
и охолост пада у заточеништво
добровољног роба.

Став укроти, а реч одузми,
јер није моја.

Ја припадам њој
која се руга, зове,

¹ „Дванаест песама души“ је циклус ауторских песама Љиљане Поповић Анђић који је припремала за објављивање, кад ју је кобна болест приморала да то препусти другима. *Поља* их објављују први пут.

слути што сама не знам
и последња је у свом окружењу.

Обуздај помаму,
урнебесни погон,
од којег други, ненавикнути,
мисле да лете, а спрам мене тек скакућу.
Дођи.

Дошла бих сама да знам
где се враћа моћ која убија чаробњака,
где се заузврат добија снага на коју има одговора,
где можеш престати да будеш тек туђи сан.

2. КРОТКА

Кад гуташ веће од ждрала
ти неометен причаш
док вишак недогутан
из грла мукло штрчи,
од даха док се врела
реч угиба
и саплиће ти смех.

Кад поклон окрњен примаш,
тад отргнеш од себе
па крхотине слепиш,
накалемиш му радост,
сав срећан што га имаш –
не признајеш
да чистиш туђи грех.

Кад лаж би дубље да оде
Док клизи ти низ ухо,
препознајеш је, бар зато
да потврђена опет
што плиће се забодe.
А вратиш ли –
изгубио си све.

3. НЕМОЋ

Прва се немоћ од искона
шуња између дечјих стопа,
одрастању се руга, склона
да корацима јаме копа.

Кад се једна вештина свлада,
друга, па трећа, насумице,
немоћ се каткад тек прикрада
и баца те у своје жице.

Но умних има који виде
подврсту, заграду, нијансу,
ти се решења пуког стиде,
за анализу траже шансу.

И при том сладострасно стрепе
да ли су сад надамак среће,
или ће их док траже репер
свладати дечје неумеће.

4. БЕС

У чвор би додире...
А после?
Не, не може,
јер бес би и опет бес
после развезаног додира
изнад беле собе
у бес ишчилели,
и опет бес би
увек
у чвор без додира
увезао се.

5. ДУШИ

Изболи ме,
изврни се,
па се отреси
да спадне
одушак.
Дуго ћеш, мислиш?
Пред ногу ћу ти,
укорачићеш,
па ћу те полеглу
раскораком
упити да не измакнеш.

6. ДА МЕ НОЋАС

Да ме ноћас затекне на делу
крунски сведок разузданих мена,
не би знао како да ме види,
где да гледа и шта да препозна.

Да ме ноћас нађу усред шуме
луталице, усамљени ловци,
плен би један другом наметали,
не би хтели, не и остављали.

Да ме ноћас сретну на раскршћу
кривудави путеви господњи,
да ме вуку да их изаберем,
растргли би похлепне кораке.

Да ме ноћас обавију звуци
криком би се међ собом гонили
и терали од свога сазвучја
док се не би у реч претворили.

7. ОКОМ

Тек виђено
у очи ме,
све веће
звериње
претвара.
Ужарене дупље
распричане.
Сва у оку
мукла тачка почетка.
Кажу – с музиком је.
У ритам бих му,
све ћутке,
уклизила,
да дају ми да бирам.
Ех, ви, лаконоги,
завидим!
Док ми се очи
у ноге претворе,
док ја стигнем –
ви сте се вратили,
док се ја покајем –
ви сте заборавили пут.

8. ОПШТА

Завија ветар,
злослутни,
зноји се – пљуском – од труда,
киша му фијуке везује.
Шта год да лоше најави
више ће муке имати
но што ће да ме зачуди.

9. ЖЕНСКА ПЕСМА

Ако твој поглед не скреће гром са мене,
Ако под тебе не могу побећи од кише,
Ако ти руке нису границе наше земље,
Ако су моја језа, бол и глас – хир,
Ако не нађеш ватру, лек и хлеб да их победиш,
Ако ме пушташ да се сама бојим,
Ако други мисле да ме могу наћи,
Ако ниједном гаду не могу тобом да претим,
Ако ми ниси сенка у сваком ратовању,
Шта си ми онда?
Нађи неког већег од себе под ким ћеш се
сам сакрити.

10. ТРАЈЕМ

Месец шаље знаке уротничким сјајем,
море ми се дахом увлачи у кости,
лежим, жмурим, ћутим и са њима трајем,
плаво руши сваку напетост светлости.

Трајем бар до неког уљеза од звука,
док ноћ не омета нека живља боја,
бар до оскврнућа тајноликог мука,
до првог кидања неприродног споја.

11. БАЛАДА О ХАРТИЈИ

У жељи да маштом испуни све поре
понуди песнику белину и чедност.
Он је хитро зграби и поче да ствара
своје ремек-дело, несумњиву вредност.

Под налетом моћи и притиском пера,
мастило се разли од суза и бола.
Јецјаји и шкрипа, кошмар, несвестица,
изнервиран песник, бес и пад са стола.

Сумњивог талента поцепаној жртви
сузио је видик врх канте за смеће.
Нови флерт је могла само да наслути
и чује пенкало како страсно слеће.

Заврши се мучно, грубом тетоважом,
трајање још једне чисте госпођице.
Ма колико да је привлачна и драга,
судбина је свакој – изгужвано лице.

12. РЕЧ

Ми обоје постојимо кроз речи.
Ти – папир – реч – сви.
Ја – папир – реч – ти.
Истим путем
стигосмо и твоје
мени ненадано
„сви“
прља „ти“ из мог циља,
па шири се и блати
уназад читав пут
мој – до „ја“
кривог што уме
да препозна само своју реч.